Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
DOMNUL HENRIK SAUGMANDSGAARD ØE
prezentate la 15 aprilie 2021 [1]

Cauza C-18/20

XY
cu participarea
Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

[cerere de decizie preliminară formulată de Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă, Austria)]

„Trimitere preliminară – Spațiul de libertate, securitate și justiție – Politica privind azilul – Cerere de protecție internațională – Invocarea unor împrejurări deja existente înainte de încheierea definitivă a unei proceduri de azil anterioare – Reglementare națională care exclude luarea în considerare a unor fapte noi care nu au fost prezentate în cadrul procedurii anterioare din culpa solicitantului – Directiva 2013/32/UE – Cerere ulterioară – Articolul 40 alineatele (1)-(4) – Articolul 42 alineatul (2) – Admisibilitate – Norme de procedură – Termene de decădere – Articolul 13 alineatul (1) – Autoritate de lucru judecat – Directiva 2005/85/CE – Articolul 34 alineatul (2) litera (b) – Directiva 2011/95/UE – Articolul 4 alineatul (2)”

I. Introducere

1. Prezenta cerere de decizie preliminară este formulată de Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă, Austria) și privește interpretarea articolului 40 alineatele (2)-(4) și a articolului 42 alineatul (2) din Directiva 2013/32/UE privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale [2]. Primele dispoziții prevăd printre altele condițiile pe care statele membre sunt autorizate să le stabilească pentru ca o cerere ulterioară de protecție internațională [3] să fie declarată inadmisibilă pentru motivul autorității de lucru judecat.

2. Această cerere a fost formulată în cadrul unei proceduri de recurs între XY, resortisant irakian, pe de o parte, și Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (Oficiul Federal pentru Străini și Azil, Austria, denumit în continuare „Oficiul Federal”), pe de altă parte, în legătură cu legalitatea unei decizii a Bundesverwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ Federal, Austria) prin care o cerere ulterioară depusă de XY a fost declarată inadmisibilă în temeiul dreptului austriac pentru motivul autorității de lucru judecat. În esență, această instanță a statuat că faptul invocat de XY

[1] Limba originală: franceza.

[2] Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 (JO 2013, L 180, p. 60).

[3] Astfel cum am explicat la punctul 26 și la nota de subsol 7 din prezentele concluzii, o cerere ulterioară este o cerere suplimentară de protecție internațională depusă după adoptarea unei decizii finale privind cererea anterioară de protecție internațională.

în susținerea cererii sale ulterioare – faptul că el a fost dintotdeauna homosexual – ar fi existat deja în cadrul procedurii privind prima sa cerere de protecție internațională, fără ca XY să îl fi invocat în cadrul procedurii respective, astfel încât acest fapt nu era nou.

3. În litigiul principal, instanța de trimitere este chemată să se pronunțe cu privire la legalitatea acestei declarații de inadmisibilitate. În această privință, ea are îndoieli în legătură cu compatibilitatea dreptului austriac referitor la autoritatea de lucru judecat, care a determinat această respingere, precum și la derogările de la acest principiu prevăzute în dreptul austriac, care permit invocarea unor fapte și probe noi, cu dispozițiile menționate mai sus ale Directivei 2013/32. Ea a adresat trei întrebări preliminare cu privire la acest aspect.

4. La finalul prezentării noastre, vom explica motivele pentru care apreciem mai întâi că, în temeiul articolului 40 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/32, o cerere ulterioară se poate întemeia pe elemente și pe date noi *deja* existente la momentul procedurii privind cererea anterioară de protecție internațională, dar care nu au fost invocate în cadrul acesteia (prima întrebare preliminară).

5. În continuare, articolul 40 alineatul (3) din Directiva 2013/32 nu se opune ca examinarea pe fond a unei cereri ulterioare să fie efectuată în cadrul *reluării* procedurii privind cererea anterioară, precum cea prevăzută în dreptul austriac, cu condiția ca cerințele care decurg din capitolul II din această directivă să fie respectate, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere în cadrul litigiului principal. În plus, articolul 42 alineatul (2) coroborat, printre altele, cu articolul 40 alineatele (2)-(4) din directiva menționată interzice stabilirea unor termene de decădere, astfel cum sunt cele prevăzute în dreptul austriac (a doua întrebare preliminară).

6. În sfârșit, în cazul în care instanța de trimitere ar aprecia că *reluarea* prevăzută în dreptul austriac nu îndeplinește cerințele care decurg din capitolul II din Directiva 2013/32, astfel încât ar trebui să se examineze o cerere ulterioară în cadrul unei *noi proceduri* administrative, apreciem că articolul 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32 s-ar opune aplicării unei condiții de lipsă a unei culpe din partea solicitantului în cadrul unei astfel de proceduri noi, cu excepția situației în care această condiție este prevăzută în dreptul național într-un mod explicit și îndeplinește cerințele securității juridice. Sub rezerva verificării de către instanța de trimitere, nu pare să se întâmple acest lucru într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal (a treia întrebare preliminară).

II. Cadrul juridic

A. Dreptul Uniunii

1. Directiva 2013/32

7. Considerentul (36) al Directivei 2013/32 enunță următoarele:

„În cazul în care solicitantul depune o cerere ulterioară fără a aduce noi probe sau argumente, ar fi disproporționat ca statele membre să fie obligate să desfășoare o nouă procedură completă de examinare. În aceste cazuri, statele membre ar trebui să poată respinge o cerere ca fiind inadmisibilă în conformitate cu principiul *res iudicata*."

8. Articolul 33 alineatul (2) din această directivă, intitulat „Cereri inadmisibile”, are următorul cuprins:

„Statele membre pot considera o cerere de protecție internațională ca inadmisibilă numai în cazul în care:

[…]

(d) cererea este o cerere ulterioară, în cazul în care nu au apărut sau nu au fost prezentate de către solicitant elemente sau date noi referitoare la examinarea menită să stabilească dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95/UE[4];

[…]”

9. Articolul 40 din directiva menționată, intitulat „Cereri ulterioare”, prevede la alineatele (1)-(4) următoarele:

„(1) În cazul în care o persoană care a depus o cerere de protecție internațională într-un stat membru face declarații noi sau depune o cerere ulterioară în același stat membru, statul membru respectiv examinează aceste noi declarații sau elementele cererii ulterioare în cadrul examinării cererii anterioare sau în cadrul examinării deciziei care face obiectul unei căi de atac judiciare sau administrative, în măsura în care, în acest cadru, autoritățile competente pot lua în considerare și ține seama de toate elementele care stau la baza noilor declarații sau cererii ulterioare.

(2) În scopul luării unei decizii privind admisibilitatea unei cereri de protecție internațională în conformitate cu articolul 33 alineatul (2) litera (d), o cerere ulterioară de protecție internațională este supusă mai întâi unei examinări preliminare pentru a se stabili dacă au apărut sau au fost prezentate de către solicitant elemente sau date noi care se referă la examinarea menită să stabilească dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei [2011/95].

(3) În cazul în care în cadrul examinării preliminare menționate la alineatul (2) se ajunge la concluzia că au apărut sau au fost prezentate de solicitant elemente sau date noi care sporesc semnificativ probabilitatea ca solicitantul să îndeplinească condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei [2011/95], cererea este examinată în continuare în conformitate cu capitolul II. De asemenea, statele membre pot să prevadă alte motive pentru examinarea în continuare a unei cereri ulterioare.

(4) Statele membre pot prevedea ca cererea să fie examinată în continuare numai în cazul în care solicitantul respectiv s-a aflat, independent de voința sa, în incapacitatea de a declara situațiile menționate la alineatele (2) și (3) din prezentul articol în cadrul procedurii anterioare, în special prin exercitarea dreptului său la o cale de atac efectivă în temeiul articolului 46.”

4 Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO 2011, L 337, p. 9).

10. Articolul 42 din aceeași directivă, intitulat „Norme de procedură”, prevede la alineatul (2) următoarele:

„Statele membre pot adopta în legislația internă norme privind examinarea preliminară în temeiul articolului 40. Aceste norme pot, *inter alia*:

(a) să îl oblige pe solicitantul respectiv să indice elemente de fapt și să aducă probe care să justifice o nouă procedură;

(b) să permită efectuarea examinării preliminare numai pe baza datelor prezentate în scris, fără un interviu personal, cu excepția cazurilor menționate la articolul 40 alineatul (6).

Aceste norme nu trebuie să facă imposibil accesul solicitantului la o nouă procedură sau să ducă la anularea efectivă ori restrângerea drastică a accesului.”

2. Directiva 2005/85/CE

11. Directiva 2013/32 a abrogat și a înlocuit Directiva 2005/85/CE începând cu 21 iulie 2015[5]. În aceasta din urmă, dispoziția corespunzătoare articolului 42 alineatul (2) din Directiva 2013/32 era prevăzută la articolul 34 alineatul (2). Această dispoziție prevedea următoarele:

„Statele membre pot adopta în legislația internă norme privind examinarea preliminară în temeiul articolului 32. Aceste norme pot, *inter alia*:

(a) să îl oblige pe solicitantul respectiv să indice fapte și să aducă probe care să justifice o nouă procedură;

(b) să prevadă necesitatea prezentării de către solicitant a informațiilor noi într-un anumit termen după obținerea lor;

(c) să permită efectuarea examinării preliminare numai pe baza datelor prezentate în scris, fără un interviu personal.

Aceste norme nu trebuie să facă imposibil accesul solicitantului de azil la o nouă procedură sau să ducă la anularea efectivă ori restrângerea drastică a accesului.”

3. Directiva 2011/95

12. Articolul 4 din Directiva 2011/95, intitulat „Evaluarea faptelor și circumstanțelor”, prevede la alineatele (1) și (2) următoarele:

„(1) Statele membre pot considera că este obligația solicitantului să prezinte, de îndată ce este posibil, toate elementele necesare în sprijinul cererii sale de protecție internațională. Statele membre au obligația de a evalua, în cooperare cu solicitantul, elementele relevante ale cererii.

[5] Directiva Consiliului din 1 decembrie 2005 privind standardele minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare și retragere a statutului de refugiat (JO 2005, L 326, p. 13, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 242), abrogată de articolul 53 din Directiva 2013/32.

(2) Elementele menționate la alineatul (1) înseamnă informațiile furnizate de solicitant și toate documentele de care acesta dispune privind vârsta sa, trecutul său, inclusiv al rudelor relevante, identitatea, cetățenia sau cetățeniile, țara sau țările, precum și localitatea sau localitățile în care a avut reședința anterioară, cererile anterioare de azil, itinerarul, documentele de călătorie, precum și motivele care justifică cererea de protecție internațională.”

B. Dreptul austriac

1. Legea generală privind contenciosul administrativ

13. Articolele 68 și 69 din Allgemeines Verwaltungsverfahrensgesetz (Legea generală privind contenciosul administrativ, denumită în continuare „AVG”) prevăd următoarele:

„Articolul 68:

(1) Cererile persoanelor interesate care, cu excepția situațiilor prevăzute la articolele 69 și 70, urmăresc modificarea unei decizii care nu este sau nu mai este supusă căilor de atac trebuie respinse din motive de lucru judecat, atunci când administrația nu găsește motive pentru a emite o ordonanță în conformitate cu alineatele (2)-(4) ale prezentului articol.

[…]

Reluarea procedurii

Articolul 69:

(1) Se admite cererea unei persoane interesate de reluare a unei proceduri încheiate cu pronunțarea unei decizii, atunci când această decizie nu este sau nu mai este supusă căilor de atac și:

[…]

2. atunci când apar fapte sau elemente de probă noi care, din motive care nu pot fi imputate persoanei interesate, nu au putut fi invocate în procedura anterioară și care, luate în considerare în mod izolat sau în legătură cu celelalte rezultate ale procedurii, ar fi condus probabil la o decizie al cărei dispozitiv ar avea un conținut diferit; sau

[…]

(2) Cererea de reluare a procedurii trebuie introdusă în termen de două săptămâni, la administrația care a emis decizia. Termenul curge din momentul în care reclamantul a luat cunoștință de motivul de reluare; totuși, atunci când acest moment intervine după comunicarea orală a deciziei, dar înainte de notificarea versiunii scrise a deciziei, termenul curge numai de la această notificare. După o perioadă de trei ani de la adoptarea deciziei, cererea de reluare nu mai poate fi formulată. Revine reclamantului obligația de a face dovada împrejurărilor care demonstrează respectarea termenului legal.

[…]”

2. Legea privind procedura în fața instanțelor de contencios administrativ

14. Articolul 32 din Verwaltungsgerichtsverfahrensgesetz (Legea privind procedura în fața instanțelor de contencios administrativ, denumită în continuare „VwGVG”) prevede:

„(1) Cererea unei părți prin care se solicită reluarea unei proceduri încheiate cu pronunțarea hotărârii tribunalului administrativ este admisă atunci când

[…]

2. apar fapte sau elemente de probă noi care, din motive care nu pot fi imputate părții respective, nu au putut fi invocate în procedura anterioară și care, luate în considerare în mod izolat sau în legătură cu celelalte rezultate ale procedurii, ar fi condus probabil la o hotărâre al cărei dispozitiv ar avea un conținut diferit; sau

[…]

(2) Cererea de reluare trebuie să fie introdusă în termen de două săptămâni la tribunalul administrativ. Termenul curge din momentul în care reclamantul a luat cunoștință de motivul de reluare; totuși, atunci când acest moment intervine după comunicarea orală a hotărârii, dar înainte de notificarea versiunii scrise a hotărârii, termenul curge numai de la această notificare. După o perioadă de trei ani de la data pronunțării hotărârii, cererea de reluare nu mai poate fi formulată. Revine reclamantului obligația de a face dovada împrejurărilor care demonstrează respectarea termenului legal.

[…]”

III. Litigiul principal, întrebările preliminare și procedura în fața Curții

15. La 18 iulie 2015, XY, resortisant irakian de confesiune musulmană șiită, a depus o primă cerere de protecție internațională. Prin decizia din 29 ianuarie 2018, Oficiul Federal a respins această cerere. Prin hotărârea din 27 iulie 2018, Bundesverwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ Federal) a respins ca nefondată acțiunea formulată de XY împotriva deciziei Oficiului Federal. Această hotărâre a rămas definitivă [6].

16. În cursul procedurii administrative care a condus la adoptarea deciziei din 29 ianuarie 2018 a Oficiului Federal, precum și în fața Bundesverwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ Federal) sesizat de XY, acesta și-a motivat în mai multe rânduri cererea sa de protecție internațională, în esență, prin simplul fapt că ar fi riscat să fie ucis dacă s-ar fi întors în Irak din cauza refuzului opus miliților șiite care i-au cerut să lupte în serviciul lor, precum și a situației interne foarte precare din Irak, cauzate de război.

17. La 4 decembrie 2018, XY a depus o cerere ulterioară de protecție internațională.

[6] XY a formulat o acțiune împotriva hotărârii Bundesverwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ Federal) din 27 iulie 2018 la Verfassungsgerichtshof (Curtea Constituțională, Austria). Prin ordonanța din 25 septembrie 2018, aceasta din urmă a refuzat să admită acțiunea și, prin ordonanța din 25 octombrie 2018, ca urmare a unei cereri ulterioare, a declinat în favoarea Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă) competența de a se pronunța cu privire la acțiune. Împotriva acestei hotărâri nu a fost înregistrat niciun recurs la Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă).

18. În cadrul acestei proceduri, el a susținut că, cu ocazia primei sale cereri, nu indicase motivele reale pentru care urmărea protecția internațională. Astfel, XY a susținut că a fost homosexual de-a lungul întregii sale vieți, fapt care este interzis în Irak și „în religia sa”, și a afirmat că nu a putut furniza până în prezent aceste motive reale, întrucât se temea pentru viața sa. Numai după ce a ajuns în Austria, grație susținerii unei asociații pe care ar fi frecventat-o cel puțin începând cu luna iunie 2018, el ar fi înțeles că nu avea de ce să se teamă dacă își declara homosexualitatea.

19. Prin decizia din 28 ianuarie 2019, Oficiul Federal a considerat, printre altele, cererea ulterioară a lui XY inadmisibilă, pentru motivul autorității lucrului judecat, în temeiul articolului 68 alineatul (1) din AVG.

20. XY a formulat o acțiune împotriva acestei decizii la Bundesverwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ Federal). Prin hotărârea din 18 martie 2019, această acțiune a fost respinsă, în măsura în care era îndreptată împotriva respingerii cererii ulterioare.

21. Singurul motiv pentru care Bundesverwaltungsgericht (Tribunal Administrativ Federal) a confirmat decizia Oficiului Federal este că homosexualitatea lui XY ar fi existat deja în cadrul primei proceduri de azil și, având cunoștință de homosexualitatea sa, XY se abținuse să invoce acest lucru încă de la momentul acestei prime proceduri. În consecință, autoritatea de lucru judecat a deciziei privind prima cerere de azil ar acoperi, potrivit Bundesverwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ Federal), și acest element de fapt.

22. O procedură de recurs a fost inițiată la Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă), instanța de trimitere.

23. În cadrul acestei proceduri, XY contestă declararea inadmisibilității cererii sale ulterioare, în special pentru motivul că dreptul în vigoare în Austria cu privire la acest aspect ar fi contrar articolului 40 din Directiva 2013/32.

24. În aceste împrejurări, prin decizia din 18 decembrie 2019, primită de Curte la 16 ianuarie 2020, instanța de trimitere a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Expresiile «elemente sau date noi» care «au apărut sau au fost prezentate de către solicitant», cuprinse la articolul 40 alineatele (2) și (3) din Directiva [2013/32], includ și împrejurările deja existente înainte de încheierea definitivă a procedurii de azil anterioare?

În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare:

2) În cazul în care apar fapte sau elemente de probă noi, care nu au putut fi invocate în cadrul procedurii anterioare din motive care nu pot fi imputate străinului, este suficient ca unui solicitant de azil să i se permită reluarea unei proceduri anterioare care a fost încheiată cu pronunțarea unei decizii definitive?

3) În cazul în care, din culpa sa, solicitantul de azil nu a prezentat deja în cursul procedurii anterioare de azil motivele noi invocate, autoritatea publică poate respinge examinarea pe fond a unei cereri ulterioare în temeiul unei norme naționale care stabilește un principiu general aplicabil în cadrul procedurii administrative, deși, în lipsa adoptării unor dispoziții speciale, statul membru nu a transpus corespunzător dispozițiile prevăzute la articolul 40

alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/32 și, ca urmare a acestei împrejurări, nu a făcut uz în mod expres de posibilitatea acordată prin articolul 40 alineatul (4) din această directivă, de a prevedea o derogare de la examinarea pe fond a cererii ulterioare?”

25. Guvernele austriac, ceh, german, francez, maghiar și neerlandez, precum și Comisia Europeană au depus observații scrise. Aceleași persoane interesate, cu excepția guvernului francez, au răspuns la întrebările scrise ale Curții din 12 noiembrie 2020.

IV. Analiză

26. O „cerere ulterioară” este definită ca o cerere suplimentară de protecție internațională depusă după adoptarea unei decizii finale privind o cerere anterioară de protecție internațională [7]. Astfel cum s-a arătat în introducerea prezentelor concluzii, condițiile pe care statele membre sunt autorizate să le stabilească pentru ca o cerere ulterioară să fie declarată inadmisibilă în temeiul autorității de lucru judecat sunt prevăzute la articolul 40 alineatele (2)-(4) din Directiva 2013/32.

27. Din cererea de decizie preliminară rezultă că legiuitorul austriac nu a adoptat norme speciale de punere în aplicare a articolului 40 din Directiva 2013/32. Prin urmare, dispozițiile generale de drept austriac care guvernează procedura administrativă sunt cele care trebuie aplicate pentru a aprecia dacă o cerere de protecție ulterioară este inadmisibilă pentru motivul autorității de lucru judecat [8]. Prin intermediul celor trei întrebări preliminare, instanța de trimitere urmărește în esență să afle dacă Directiva 2013/32 se opune acestui drept austriac.

28. Pentru a răspunde la întrebările adresate, considerăm util, de la bun început, să explicăm dreptul austriac în cauză, astfel cum îl înțelegem pe baza cererii de decizie preliminară, precum și a precizărilor aduse de guvernul austriac în această privință.

A. Cu privire la dreptul austriac în cauză

29. Dispozițiile austriece care trebuie aplicate pentru a aprecia dacă o cerere ulterioară trebuie respinsă ca inadmisibilă pentru motivul autorității de lucru judecat sunt, pe de o parte, articolul 68 alineatul (1) din AVG și, pe de altă parte, articolul 69 alineatul (1) punctul 2 și alineatul (2) din aceeași lege. Aceste dispoziții se aplică în cursul procedurilor administrative. Dispoziții similare se aplică în cadrul procedurilor în fața instanțelor administrative [9].

[7] A se vedea articolul 2 litera (q) din Directiva 2013/32, care definește noțiunea de „cerere ulterioară” ca fiind „o cerere suplimentară de protecție internațională depusă după adoptarea unei decizii finale privind cererea anterioară, inclusiv cazurile în care solicitantul și-a retras în mod explicit cererea și cazurile în care autoritatea decizională a respins o cerere în urma retragerii implicite a acesteia în conformitate cu articolul 28 alineatul (1)”. Noțiunea de „decizie finală”, menționată în această definiție, este definită la articolul 2 litera (e) ca fiind „o decizie de acordare sau nu a statutului de refugiat sau de protecție subsidiară resortisantului unei țări terțe sau apatridului în temeiul Directivei [2011/95] și care nu mai este susceptibilă de a fi supusă niciunei căi de atac în cadrul capitolului V din prezenta directivă, indiferent dacă respectiva cale de atac are sau nu ca efect de a permite solicitanților să rămână pe teritoriul statelor membre în cauză până la soluționarea acesteia”.

[8] Guvernul austriac a precizat că legiuitorul austriac apreciase că nu era necesară adoptarea unor dispoziții specifice pentru soluționarea cererilor ulterioare de protecție internațională, din moment ce normele austriece referitoare la procedurile administrative prevedeau măsuri care să permită îndeplinirea cerințelor prevăzute la articolul 40 din Directiva 2013/32.

[9] Potrivit instanței de trimitere, în cadrul procedurilor în fața instanțelor administrative, articolul 68 alineatul (1) din AVG se aplică prin analogie, în timp ce o dispoziție similară articolului 69 alineatul (1) punctul 2 și alineatul (2) din AVG este prevăzută la articolul 32 alineatul (1) punctul 2 și alineatul (2) din VwGVG, citat la punctul 14 din prezentele concluzii. În analiza care urmează, vom face referire, din motive de claritate, numai la dispozițiile AVG.

30. Conform articolului 68 alineatul (1) din AVG, cererile persoanelor interesate care au ca obiect modificarea unei decizii care nu este sau nu mai este supusă căilor de atac trebuie respinse pentru motivul autorității de lucru judecat. O derogare de la acest principiu este prevăzută la articolul 69 alineatul (1) punctul 2 din AVG. Astfel, pentru a permite luarea în considerare a faptelor și a elementelor de probă care este cert că existau deja la data deciziei finale, dar care, din motive care nu pot fi imputate persoanei interesate, nu au fost invocate, această dispoziție prevede, în condițiile menționate de dispoziția respectivă și în cele prevăzute la articolul 69 alineatul (2) din AVG, o reluare a procedurii deja încheiate. O asemenea reluare a procedurii încheiate permite astfel înlăturarea autorității de lucru judecat.

31. În cazul în care aceste dispoziții sunt aplicate în cadrul cererilor ulterioare, rezultă de aici două aspecte relevante pentru prezenta cauză.

32. *În primul rând*, pentru a stabili dacă o cerere ulterioară este inadmisibilă pentru motivul autorității de lucru judecat în sensul articolului 68 alineatul (1) din AVG, trebuie să se stabilească dacă această cerere ulterioară se întemeiază pe fapte sau elemente de probă deja existente *înainte* de încheierea procedurii privind cererea anterioară (numite „nova reperta” în dreptul austriac) sau pe fapte sau elemente de probă care au apărut numai *după* încheierea primei proceduri (numite „nova producta” în dreptul austriac).

33. Astfel, o cerere ulterioară care se întemeiază pe fapte sau elemente de probă care au apărut numai *după* încheierea procedurii privind prima cerere de azil („nova producta”) nu este vizată de autoritatea de lucru judecat în sensul articolului 68 alineatul (1) din AVG. Asemenea fapte și elemente de probă nu sunt acoperite de decizia cu privire la cererea anterioară și, prin urmare, pot fi invocate în cadrul unei noi proceduri care constituie o nouă cauză.

34. În schimb, faptele sau elementele de probă deja existente *înainte* de încheierea procedurii privind prima cerere („nova reperta”) sunt, în principiu, acoperite de autoritatea de lucru judecat în sensul articolului 68 alineatul (1) din AVG, indiferent dacă au fost sau nu invocate în cursul acestei proceduri. Cu toate acestea, faptele sau elementele de probă noi care este cert că existau deja la momentul procedurii respective, dar care, din motive care nu pot fi imputate solicitantului, nu au fost invocate de acesta în cursul aceleiași proceduri pot fi invocate în cadrul reluării procedurii anterioare, în măsura în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 69 alineatul (1) punctul 2 și alineatul (2) din AVG.

35. *În al doilea rând*, din cele ce precedă reiese o diferență între căile care permit invocarea unor elemente sau date noi după cum cererea ulterioară se întemeiază pe „nova producta” sau pe „nova reperta”. Astfel, pentru o cerere ulterioară care se întemeiază pe „nova producta”, examinarea cererii ulterioare se desfășoară în cadrul unei *noi proceduri* administrative. În schimb, pentru o cerere ulterioară care se întemeiază pe „nova reperta”, cererea ulterioară va fi examinată, în măsura în care este admisibilă în conformitate cu condițiile menționate la articolul 69 alineatul (1) punctul 2 și alineatul (2) din AVG, în cadrul *reluării* primei proceduri.

36. În lumina acestor două aspecte ale dreptului austriac trebuie să se răspundă la întrebările preliminare.

B. Cu privire la interpretarea expresiilor „elemente sau date noi” care „au apărut sau au fost prezentate de către solicitant”, cuprinse la articolul 40 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/32 (prima întrebare preliminară)

37. Prin intermediul primei întrebări preliminare, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă expresiile „elemente sau date noi” care „au apărut sau au fost prezentate de către solicitant”, cuprinse la articolul 40 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/32, trebuie interpretate în sensul că includ numai elementele sau datele care nu au apărut decât *după* încheierea definitivă a procedurii privind cererea de azil anterioară sau dacă această noțiune include și elementele sau datele *deja* existente înainte de încheierea definitivă a procedurii respective, dar care nu au fost invocate de solicitant în cadrul acesteia.

38. De la bun început, observăm că articolul 40 din Directiva 2013/32 stabilește o procedură de examinare în două etape. Astfel, în temeiul articolului 40 alineatul (2) din această directivă, cererea ulterioară este supusă mai întâi unei examinări preliminare pentru a se stabili dacă este admisibilă în temeiul articolului 33 alineatul (2) litera (d) din directiva menționată coroborat cu articolul 40 alineatele (2) și (3) din aceeași directivă.

39. Această examinare preliminară constă în a se stabili dacă au apărut sau au fost prezentate de către solicitant elemente sau date noi, care sporesc semnificativ probabilitatea ca acest solicitant să îndeplinească condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95. Dacă cererea ulterioară este admisibilă în temeiul acestei aprecieri, ea este ulterior supusă, în conformitate cu articolul 40 alineatul (3) din Directiva 2013/32, unei examinări pe fond pentru a se stabili dacă cererea de protecție internațională trebuie să fie efectiv admisă în temeiul Directivei 2011/95.

40. Prin urmare, expresiile „elemente sau date noi” care „au apărut sau au fost prezentate de către solicitant” sunt menționate la articolul 40 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/32 în contextul acestei prime examinări a admisibilității. Astfel, dacă cererea ulterioară nu conține niciun element sau dată nouă, ea este considerată inadmisibilă în temeiul principiului autorității de lucru judecat. Acest aspect este precizat în considerentul (36) al directivei menționate, potrivit căruia, în cazul în care solicitantul depune o cerere ulterioară fără a aduce noi probe sau argumente, ar fi disproporționat ca statele membre să fie obligate să desfășoare o nouă procedură completă de examinare și, prin urmare, statele membre ar trebui să poată respinge o cerere ca fiind inadmisibilă în conformitate cu principiul *res iudicata* [10].

41. Astfel, din perspectiva principiului autorității de lucru judecat, prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere urmărește în esență să afle dacă, în temeiul Directivei 2013/32, o cerere ulterioară este considerată admisibilă numai dacă se întemeiază pe date sau pe elemente care au luat naștere *după* încheierea primei proceduri. Într-adevăr, dacă aceasta ar fi situația, ar rezulta că Directiva 2013/32 nu s-ar opune dreptului austriac în cauză și, în consecință, declarării inadmisibilității în litigiu în procedura principală. Astfel, după cum am explicat la punctul 33 din prezentele concluzii, dreptul austriac în cauză nu conține nicio limitare a admisibilității cererilor ulterioare care se întemeiază pe date și pe elemente care nu au luat naștere decât *după* încheierea primei proceduri („nova producta”). În măsura în care faptul invocat de XY în susținerea cererii

[10] Într-adevăr, Curtea a recunoscut importanța pe care o deține principiul autorității de lucru judecat atât în ordinea juridică a Uniunii, cât și în ordinile juridice naționale. Astfel, pentru a garanta atât stabilitatea dreptului și a raporturilor juridice, cât și o bună administrare a justiției, este necesar ca deciziile judecătorești rămase definitive după epuizarea căilor de atac disponibile sau după expirarea termenelor de exercitare a acestor căi de atac să nu mai poată fi contestate [a se vedea Hotărârea din 24 octombrie 2018, XC și alții (C-234/17, EU:C:2018:853, punctul 52)].

sale ulterioare – faptul că a fost dintotdeauna homosexual – exista deja în cadrul procedurii privind prima sa cerere de protecție internațională, fără ca XY să îl fi invocat în cursul acelei proceduri, situația respectivă nu ar fi, așadar, vizată de Directiva 2013/32.

42. În opinia noastră, precum și a tuturor persoanelor interesate, cu excepția guvernului maghiar, nu există nicio îndoială că expresiile „elemente sau date noi” care „au apărut sau au fost prezentate de către solicitant”, cuprinse la articolul 40 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/32, includ elementele și datele *deja* existente înainte de încheierea definitivă a procedurii de azil anterioare, dar care nu au fost invocate de solicitant în cadrul acesteia, astfel încât o cerere ulterioară, precum cea a lui XY, care se întemeiază pe astfel de elemente și date, poate fi admisibilă.

43. Într-adevăr, pe de o parte, modul de redactare a articolului 40 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/32 susține această opinie. Astfel, articolul menționat nu stabilește nicio distincție în funcție de momentul în care au luat „naștere” datele sau elementele nou-invocate. În schimb, aceste dispoziții utilizează expresia largă „elemente sau date noi” care „au apărut sau au fost prezentate de către solicitant”, ceea ce poate include, potrivit sensului curent al acestei expresii, atât elementele și datele noi care iau naștere *după* decizia finală privind cererea anterioară, cât și elementele sau datele *deja* existente la momentul procedurii privind cererea anterioară, dar care nu au fost invocate de solicitant în cadrul acesteia.

44. Pe de altă parte, această interpretare este deosebit de clară având în vedere articolul 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32. Astfel, dispoziția menționată permite statelor membre să integreze în legislația lor internă o dispoziție care prevede că cererea ulterioară este admisibilă numai în cazul în care solicitantul s-a aflat, independent de voința sa, în incapacitatea de a declara elementele sau datele noi în sensul alineatelor (2) și (3) al acestui articol 40, în cadrul primei proceduri. Or, nu i se poate imputa unui solicitant că nu a invocat elemente care nu existau încă la data primei proceduri. Astfel, elementele sau datele noi la care face referire articolul 40 alineatul (4) menționat ar trebui să le includă în mod necesar pe cele deja existente înainte de încheierea definitivă a primei proceduri. Această din urmă dispoziție presupune, cu alte cuvinte, că elementele și datele noi în sensul alineatelor (2) și (3) ale articolului 40 existau deja în cadrul primei proceduri de azil.

45. În temeiul celor ce precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare preliminară în sensul că articolul 40 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/32 cuprinde și elementele sau datele deja existente la momentul procedurii privind cererea anterioară, dar care nu au fost invocate de solicitant în cursul acesteia.

46. Având în vedere punctul 41 din prezentele concluzii, acest răspuns nu permite să se stabilească dacă Directiva 2013/32 se opune dreptului austriac în cauză. Rezultă că trebuie să se răspundă la a doua întrebare preliminară, adresată în ipoteza răspunsului respectiv.

C. Cu privire la interpretarea articolului 40 alineatul (3) și a articolului 42 alineatul (2) din Directiva 2013/32 (a doua întrebare preliminară)

47. Astfel cum s-a explicat la punctele 38 și 39 din prezentele concluzii, articolul 40 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/32 stabilește o procedură de examinare în două etape: o examinare preliminară pentru a se stabili dacă cererea ulterioară este admisibilă și, dacă este cazul, o examinare pe fond menită să stabilească dacă această cerere ulterioară trebuie să fie efectiv admisă în temeiul Directivei 2011/95. A doua întrebare preliminară privește în special această a doua etapă a examinării. Astfel, prin intermediul întrebării amintite, instanța de trimitere solicită

în esență să se stabilească dacă articolul 40 alineatul (3) din Directiva 2013/32 [11] trebuie interpretat în sensul că examinarea pe fond a unei cereri ulterioare prevăzute de această dispoziție poate avea loc în cadrul *reluării* procedurii privind cererea anterioară de protecție internațională sau dacă dispoziția menționată impune deschiderea unei *noi proceduri* în acest scop.

48. A doua întrebare preliminară este adresată având în vedere faptul că, după cum am explicat la punctul 35 din prezentele concluzii, în dreptul austriac, numai atunci când o cerere ulterioară se întemeiază pe „nova producta", examinarea pe fond a acestei cereri se efectuează în cadrul unei *noi proceduri* administrative. Astfel, în cazul unei cereri ulterioare întemeiate pe „nova reperta", examinarea pe fond este efectuată în cadrul *reluării* primei proceduri. În litigiul principal, XY susține că această reluare ar fi contrară Directivei 2013/32. Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere urmărește, așadar, să afle în esență dacă o *reluare* a procedurii anterioare, astfel cum este prevăzută la articolul 69 alineatul (1) punctul 2 din AVG, este conformă cu articolul 40 alineatul (3) din Directiva 2013/32.

49. În opinia noastră, pentru a stabili compatibilitatea unei asemenea reluări cu Directiva 2013/32, este necesar să se efectueze o apreciere nu numai a compatibilității acestei reluări cu articolul 40 alineatul (3) din această directivă (secțiunea 1), ci și a compatibilității condițiilor aplicabile în cadrul examinării admisibilității, în scopul materializării reluării respective, cu cerințele care decurg din Directiva 2013/32 cu privire la acest aspect [12] (secțiunea 2).

1. Cu privire la examinarea pe fond

50. În ceea ce privește examinarea pe fond a unei cereri ulterioare, trebuie să se stabilească dacă Directiva 2013/32 impune deschiderea unei *noi proceduri* în acest scop sau dacă o *reluare*, precum cea prevăzută la articolul 69 alineatul (1) punctul 2 din AVG, este suficientă.

51. Apreciem că Directiva 2013/32 nu impune, în principiu, nicio procedură specifică pentru examinarea pe fond a unei cereri ulterioare.

52. Este, desigur, adevărat, după cum arată guvernul neerlandez, că articolul 42 alineatul (2) din această directivă menționează în mod specific „o nouă procedură" pentru examinarea pe fond a unei cereri ulterioare. Cu toate acestea, nicio dispoziție din directiva menționată nu definește ceea ce trebuie să se înțeleagă printr-o „nouă procedură". În schimb, conținutul acestei expresii poate fi dedus, în opinia noastră, din articolul 40 alineatul (3) din Directiva 2013/32, în măsura în care această din urmă dispoziție impune ca examinarea pe fond a cererii ulterioare să fie continuată în conformitate cu capitolul II din directiva menționată.

[11] Întrebarea preliminară, astfel cum a fost formulată de instanța de trimitere, nu face trimitere la nicio dispoziție de drept al Uniunii. Cu toate acestea, din cererea de decizie preliminară reiese că instanța de trimitere ridică problema interpretării articolului 40 alineatul (3) din Directiva 2013/32.

[12] După cum vom explica, în ceea ce privește această din urmă examinare, este vorba despre o apreciere a compatibilității, pe de o parte, cu articolul 40 alineatele (2)-(4) coroborat cu articolul 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32 și, pe de altă parte, cu articolul 42 alineatul (2) din această directivă. Potrivit unei jurisprudențe constante, pentru a furniza un răspuns util instanței de trimitere, Curtea poate lua în considerare dispoziții ale dreptului Uniunii la care instanța națională nu s-a referit în enunțul întrebării sale. A se vedea printre altele Hotărârea din 27 martie 1990, Bagli Pennacchiotti (C-315/88, EU:C:1990:139, punctul 10), Hotărârea din 8 noiembrie 2007, ING. AUER (C-251/06, EU:C:2007:658, punctul 38), și Hotărârea din 7 martie 2017, X și X (C-638/16 PPU, EU:C:2017:173, punctul 39).

53. În esență, acest capitol II enunță principii de bază și garanții fundamentale pe care statele membre trebuie să le respecte cu ocazia examinării cererilor de protecție internațională. Rezultă, așadar, din articolul 40 alineatul (3) din Directiva 2013/32 că procedura națională referitoare la examinarea pe fond a cererii ulterioare trebuie să garanteze luarea în considerare a acestor garanții și principii.

54. Pe lângă această cerință, directiva menționată nu impune statelor membre o procedură specifică în acest scop. Statele membre dispun în acest caz de o marjă de apreciere și pot transpune articolul 40 alineatul (3) din Directiva 2013/32 în lumina particularităților dreptului lor național [13].

55. Astfel cum în mod întemeiat susține Comisia, Directiva 2013/32 nu se opune, așadar, în principiu, ca, pe de o parte, legiuitorul național să prevadă o nouă procedură administrativă pentru cererile ulterioare întemeiate pe elemente sau date noi care au luat naștere numai *după* încheierea definitivă a primei proceduri și ca, pe de altă parte, aceasta să aibă în vedere reluarea primei proceduri încheiate pentru cererile ulterioare în care se invocă elemente sau date *deja* existente la momentul primei proceduri, dar care nu au fost prezentate în cadrul acesteia.

56. Acestea fiind spuse, problema care se ridică în continuare este aceea dacă o reluare precum cea prevăzută la articolul 69 alineatul (1) punctul 2 din AVG este conformă cu cerințele care decurg din capitolul II din Directiva 2013/32.

57. Dosarul de care dispune Curtea nu conține suficiente informații în legătură cu modalitățile procedurii de reluare cu privire la acest aspect și nu permite, așadar, să se efectueze o asemenea apreciere, ce revine, în orice caz, instanței de trimitere.

58. Constatăm însă că din cererea de decizie preliminară pare să reiasă că instanța de trimitere are îndoieli cu privire la compatibilitatea reluării prevăzute la articolul 69 alineatul (1) punctul 2 din AVG cu principiile și garanțiile vizate în capitolul II din Directiva 2013/32. Mai precis, aceasta arată că statutul juridic al unui străin care a depus o cerere de protecție internațională, chiar dacă ar fi vorba despre o cerere ulterioară, este diferit de statutul juridic al unui străin care solicită reluarea unei proceduri deja încheiate, de exemplu în ceea ce privește protecția temporară împotriva îndepărtării pe durata procedurii.

59. Modul în care trebuie înțeleasă această constatare poate da naștere unor îndoieli. În opinia noastră, diferența de statut juridic menționată de instanța de trimitere poate fi înțeleasă în sensul că vizează diferența care decurge din dreptul austriac după cum o cerere ulterioară se întemeiază pe „nova reperta” sau pe „nova producta” și, prin urmare, în sensul că arată că un solicitant care a depus o cerere ulterioară care face parte din această din urmă categorie este supus unor norme mai favorabile decât cel care a depus o cerere ulterioară care face parte din prima categorie.

60. Dacă această interpretare este corectă, observăm că capitolul II din Directiva 2013/32 nu s-ar opune în mod necesar unei asemenea diferențe de statut juridic. Astfel, pe de o parte, în temeiul articolului 5 din această directivă, nimic nu se opune ca statele membre să instituie standarde mai favorabile decât cele care decurg din Directiva 2013/32, în măsura în care standardele în cauză sunt compatibile cu directiva menționată. În ceea ce privește, pe de altă parte, protecția solicitantului împotriva îndepărtării pe durata examinării unei cereri ulterioare, capitolul II din

[13] A se vedea în acest sens Hotărârea din 28 iulie 2011, Samba Diouf (C-69/10, EU:C:2011:524, punctul 29).

Directiva 2013/32 permite astfel statelor membre să prevadă o protecție mai redusă pentru acest solicitant decât cea prevăzută pentru un solicitant care a depus o primă cerere de protecție internațională [14].

61. Prin urmare, deși dreptul austriac prevede norme mai favorabile pentru cereri ulterioare care se întemeiază pe „nova producta” decât cele prevăzute de Directiva 2013/32 pentru cererile ulterioare, directiva menționată nu se opune, așadar, unei asemenea reglementări, cu condiția ca, în ceea ce privește cererile ulterioare care se întemeiază pe „nova reperta”, aceasta să respecte (și) cerințele (minime) care decurg din capitolul II din Directiva 2013/32.

62. În plus, guvernul austriac a precizat în această privință, în răspunsul său la o întrebare adresată de Curte, că, atunci când o cerere ulterioară este examinată pe fond în cadrul reluării, decizia administrativă care a pus capăt procedurii sau decizia contencioasă corespunzătoare este lipsită de efecte, procedura este reluată din etapa anterioară adoptării acestei decizii administrative sau contencioase jurisdicționale și se desfășoară din nou, astfel încât noile argumente fac obiectul unei examinări complete pe fond. Prin urmare, nu ar exista nicio diferență după cum elementele sau datele noi au fost deja invocate înainte de încheierea primei proceduri sau numai după această dată. Garanțiile și principiile prevăzute în capitolul II din Directiva 2013/32 ar fi respectate integral atât în noua (a doua) procedură, cât și în (prima) procedura reluată.

63. Având în vedere printre altele acest răspuns, se pare astfel că reluarea prevăzută la articolul 69 alineatul (1) punctul 2 din AVG este conformă cu cerințele prevăzute în capitolul II din Directiva 2013/32. Totuși, revine instanței de trimitere sarcina de a verifica dacă aceasta este situația.

2. Cu privire la examinarea admisibilității

64. Directiva 2013/32 stabilește în mod exhaustiv condițiile de admisibilitate pe care statele membre sunt autorizate să le stabilească pentru o cerere ulterioară [15]. Aceste condiții sunt cele pe care le-am citat la punctele 38, 39 și 44 din prezentele concluzii și care sunt prevăzute la articolul 40 alineatele (2)-(4) coroborat cu articolul 33 alineatul (2) litera (d) din directiva menționată. La condițiile respective se adaugă articolul 42 alineatul (2) din directiva menționată, care prevede norme de procedură pe care statele membre le pot stabili cu ocazia examinării admisibilității cererii ulterioare.

65. Astfel cum am explicat la punctul 34 din prezentele concluzii, condițiile de admisibilitate prevăzute în dreptul austriac sunt stabilite la articolul 69 alineatul (1) punctul 2 și alineatul (2) din AVG. Alineatul (1) punctul 2 al acestui articol prevede că o procedură încheiată trebuie să fie reluată atunci când apar fapte sau elemente de probă noi care, din motive care nu pot fi imputate persoanei interesate, nu au putut fi invocate în cursul procedurii anterioare și care, luate în considerare în mod izolat sau în legătură cu celelalte rezultate ale acestei proceduri, ar fi condus probabil la o decizie al cărei dispozitiv ar avea un conținut diferit. În temeiul alineatului (2) al

[14] Astfel, în conformitate cu articolul 9 alineatul (1) din Directiva 2013/32, unui solicitant care a depus o primă cerere de protecție internațională i se permite, în principiu, să rămână în statul membru până la adoptarea unei decizii de către autoritatea decizională cu privire la cererea sa. Cu toate acestea, în ceea ce privește un solicitant care a depus o cerere de protecție internațională ulterioară, articolul 41 alineatul (1) coroborat cu articolul 9 alineatul (2) din directiva menționată permite statelor membre, în condițiile pe care le prevede, să deroge de la această normă prevăzută la articolul 9 alineatul (1) din Directiva 2013/32.

[15] Acest aspect decurge în esență din articolul 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32, în care se prevede că statele membre pot considera o cerere ulterioară ca inadmisibilă numai în situația avută în vedere de această dispoziție, care trebuie coroborată, așadar, cu condițiile de admisibilitate prevăzute la articolul 40 alineatele (2)-(4) din directiva menționată. A se vedea în același sens Concluziile avocatului general Hogan prezentate în cauza LH (Elemente sau date noi) (C-921/19, EU:C:2021:117, punctul 33).

articolului menționat, o cerere de reluare trebuie introdusă în termen de două săptămâni de la data la care solicitantul a luat cunoștință de motivul reluării, iar după o perioadă de trei ani de la adoptarea deciziei administrative definitive, nu mai poate fi formulată o cerere de reluare.

66. Dispoziția austriacă în cauză conține, așadar, în esență trei condiții: i) condiția privind probabilitatea unei modificări a rezultatului primei proceduri încheiate ținând seama de aceste elemente sau date noi, ii) lipsa unei culpe a solicitantului și iii) termenele de decădere.

67. În ceea ce privește compatibilitatea unor astfel de condiții cu Directiva 2013/32, primele două apar ca fiind într-adevăr compatibile cu condițiile de admisibilitate prevăzute la articolul 40 din această directivă.

68. Astfel, prima condiție a dispoziției naționale pare să corespundă celei prevăzute la articolul 40 alineatul (3) din Directiva 2013/32, și anume că elementele sau datele noi sporesc semnificativ probabilitatea ca solicitantul să îndeplinească condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională. În ceea ce privește a doua condiție a dispoziției naționale, aceasta pare să corespundă articolului 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32, care prevede că statele membre pot prevedea ca cererea să fie examinată în continuare numai în cazul în care solicitantul respectiv s-a aflat, independent de voința sa, în incapacitatea de a declara elementele sau datele noi în cadrul procedurii anterioare [16].

69. În ceea ce privește a treia condiție prevăzută la articolul 69 din AVG, și anume termenele de decădere, ea face totuși obiectul unor îndoieli, iar aceasta mai degrabă în lumina articolului 42 alineatul (2) din Directiva 2013/32, decât în lumina articolului 40 din această directivă.

70. Astfel, în principiu, termenele de decădere pot fi considerate atât o condiție de admisibilitate, a cărei compatibilitate trebuie apreciată în raport cu articolul 40 menționat, cât și o normă procedurală, a cărei compatibilitate trebuie apreciată în raport cu articolul 42 alineatul (2) din Directiva 2013/32, care prevede norme de procedură pe care statele membre sunt autorizate să le stabilească în cadrul examinării admisibilității.

71. În opinia noastră, punctul de plecare pentru aprecierea acestei condiții este articolul 40 din directiva menționată. Interpretarea acestei dispoziții este clară din moment ce prevede condiții de admisibilitate exhaustive [17] și nu conține o condiție cu privire la stabilirea termenelor de decădere. Se pare, așadar, la prima vedere, că a treia condiție prevăzută în dreptul austriac este contrară Directivei 2013/32.

72. Trebuie însă ca această a treia condiție să fie examinată și în raport cu articolul 42 alineatul (2) din Directiva 2013/32 pentru a stabili dacă dispoziția menționată permite astfel statelor membre să stabilească termene de decădere, după cum susțin, în esență, guvernele austriac și german.

73. Mai întâi, admitem că, în temeiul unei interpretări literale, articolul 42 alineatul (2) din Directiva 2013/32 ar putea lăsa să se înțeleagă că permite stabilirea unor termene de decădere.

[16] Astfel cum vom explica la punctele 93-101 din prezentele concluzii, articolul 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32 constituie o dispoziție facultativă, astfel încât trebuie să fie transpusă în dreptul național pentru a putea aplica condiția lipsei unei culpe, prevăzută la articolul respectiv. În această privință, potrivit unei jurisprudențe constante, transpunerea unei asemenea dispoziții a unei directive nu impune în mod obligatoriu adoptarea unor dispoziții noi, în măsura în care dreptul național conține deja o normă care corespunde unei astfel de dispoziții [a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 martie 1995, Comisia/Grecia (C-365/93, EU:C:1995:76, punctul 9 și jurisprudența citată)], ceea ce este cazul în speță potrivit guvernului austriac (a se vedea nota de subsol 8 din prezentele concluzii).

[17] A se vedea punctul 64 și nota de subsol 15 din prezentele concluzii.

74. Astfel, primul paragraf al acestei dispoziții prevede că statele membre pot adopta în legislația internă norme privind examinarea preliminară în temeiul articolului 40 din Directiva 2013/32 și menționează, în mod neexhaustiv, două exemple de norme pe care statele membre le pot prevedea în această privință [18]. În plus, al doilea paragraf al articolului 42 alineatul (2) din această directivă prevede că statele membre nu trebuie să facă imposibil accesul solicitantului la o nouă procedură sau să ducă la anularea efectivă ori restrângerea drastică a accesului. Prin urmare, modul de redactare a articolului 42 alineatul (2) din Directiva 2013/32 lasă o marjă de apreciere statelor membre pentru stabilirea unor norme de procedură [19].

75. Acestea fiind precizate, constatăm însă că, după cum în mod întemeiat arată Comisia, geneza articolului 42 alineatul (2) din Directiva 2013/32 – și contextul în care se înscrie această dispoziție în raport cu directiva anterioară – indică în mod clar că legiuitorul Uniunii nu a dorit să dea statelor membre posibilitatea de a condiționa admisibilitatea cererilor ulterioare de respectarea unui termen.

76. Astfel, o asemenea posibilitate era prevăzută de dispoziția care precedă articolul 42 alineatul (2) din Directiva 2013/32, și anume articolul 34 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2005/85. Această din urmă dispoziție permitea, așadar, în mod explicit statelor membre să stabilească un termen pentru prezentarea de date sau elemente noi după obținerea lor de către solicitant. Or, dispoziția menționată nu a fost preluată la articolul 42 alineatul (2) din Directiva 2013/32 și, astfel, legiuitorul a dorit să elimine posibilitatea respectivă. Acest lucru decurge în mod clar din lucrările pregătitoare ale Directivei 2013/32.

77. Pe de o parte, dintr-un document anexat la propunerea inițială a Directivei 2013/32, în care Comisia și-a prezentat motivele pentru modificarea în cauză, reiese că dispoziția anterioară care permitea statelor membre să stabilească un termen de decădere, și anume articolul 34 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2005/85, ar fi eliminată pentru a evita o eventuală tensiune cu principiul nereturnării [20].

78. Pe de altă parte, considerăm că legiuitorul Uniunii – în cadrul negocierii legislative a Directivei 2013/32 – a respins în mod explicit introducerea unei asemenea posibilități în această directivă. Astfel, delegațiile germană, franceză și a Regatului Unit din cadrul Consiliului Uniunii

[18] Potrivit articolului 42 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2013/32, statele membre pot să îl oblige pe solicitantul respectiv să indice elemente de fapt și să aducă probe care să justifice o nouă procedură. Potrivit literei (b) a acestei dispoziții, statele membre pot să permită efectuarea examinării preliminare numai pe baza datelor prezentate în scris, fără un interviu personal, cu excepția cazurilor menționate la articolul 40 alineatul (6) din Directiva 2013/32.

[19] Acestea fiind spuse, contrar celor susținute în esență de guvernul german, nu apreciem că articolul 42 alineatul (2) din Directiva 2013/32 exprimă principiul autonomiei procedurale a statelor membre, așa încât din această dispoziție să decurgă faptul că ar fi lăsată statelor membre, în numele autonomiei lor procedurale, grija de a stabili termene de decădere, sub rezerva respectării principiilor echivalenței și efectivității. Astfel, deși este adevărat că formularea articolului 42 alineatul (2) al doilea paragraf din această directivă se poate asemăna cu cea a principiului autonomiei procedurale a statelor membre, dispoziția menționată se înscrie totuși într-un context diferit: acest principiu se aplică astfel în materia modalităților procedurale aplicabile *acțiunilor în justiție* destinate să asigure protecția drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii [a se vedea de exemplu Hotărârea din 18 martie 2010, Alassini și alții (C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, punctul 47)], în timp ce articolul 42 alineatul (2) din directiva menționată privește *un stadiu anterior*, și anume examinarea (preliminară) a unei cereri ulterioare de către autoritatea administrativă competentă.

[20] A se vedea expunerea de motive a Consiliului, poziție comună adoptată de Consiliu în vederea adoptării de către Parlamentul European și Consiliu a unei directive privind standardele minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare și retragere a protecției internaționale, din 23 octombrie 2009, 14959/09 ADD 1, ASILE 82, CODEC 1231, dosar interinstituțional 2009/0164 (COD). În propunerea inițială a Directivei 2013/32, conținutul articolului 42 din Directiva 2013/32 era prevăzut la articolul 36. În ceea ce privește această din urmă dispoziție, din anexa menționată mai sus reiese că „[t]wo changes are proposed with regard to the procedural rules applicable in a preliminary examination procedure. Firstly, the optional provision allowing Member States to require submission of the new information within a time limit is deleted to avoid possible tension with the principle of non-refoulement […]" După cum înțelegem acest punct, în măsura în care condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională prevăzute de Directiva 2011/95 se întemeiază pe principiul nereturnării [a se vedea considerentul (3) și articolul 21 din această directivă], Comisia dorea să evite situația în care o cerere ulterioară ar fi respinsă pentru motivul că nu ar fi fost depusă într-un anumit termen, având în vedere că putea îndeplini astfel condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională prevăzute de Directiva 2011/95.

Europene au propus includerea unei asemenea posibilități pentru motivul că aceasta ar permite combaterea mai eficientă a cererilor ulterioare abuzive [21]. Or, această propunere nu a condus la o modificare a dispoziției așa cum a fost propusă de Comisie.

79. În opinia noastră, această interpretare care decurge din geneza articolului 42 alineatul (2) din Directiva 2013/32 este confirmată și de contextul în care se înscrie această dispoziție. Într-adevăr, după cum am explicat la punctul 71 din prezentele concluzii, articolul 40 coroborat cu articolul 33 alineatul (2) litera (d) din această directivă este deja în sensul interpretării respective și același lucru este valabil pentru articolul 41 alineatul (1) din directiva menționată.

80. Astfel, după cum am explicat în nota de subsol 14 din prezentele concluzii, articolul 41 alineatul (1) din Directiva 2013/32 vizează situațiile în care statele membre pot deroga de la dreptul solicitantului de a rămâne pe teritoriul statului membru în cauză în timpul examinării cererii sale ulterioare. În această privință, reiese în esență din articolul 41 alineatul (1) coroborat cu articolul 9 alineatul (2) din această directivă că, deși există riscul ca o cerere ulterioară să fie introdusă din motive abuzive, statele membre pot deroga de la dreptul solicitantului de a rămâne pe teritoriul lor *numai dacă acest lucru nu conduce la returnarea directă sau indirectă*. Considerăm că este rezonabil să deducem de aici că, în temeiul articolului 42 alineatul (2) din directiva menționată, simplul fapt că o cerere ulterioară nu a fost depusă într-un anumit termen nu poate, *a fortiori*, să justifice respingerea acestei cereri având în vedere riscul unei încălcări a aceluiași principiu al nereturnării.

81. Prin urmare, chiar dacă ar fi de dorit ca interdicția de a stabili un termen de decădere să reiasă mai clar din Directiva 2013/32, nu se poate susține că statele membre ar avea posibilitatea de a institui astfel de termene. Într-adevăr, legiuitorul Uniunii a făcut o alegere deliberată atunci când a considerat că recurgerea la asemenea termene era susceptibilă să repună în discuție principiul nereturnării, care constituie un principiu fundamental în această directivă [22], și că principiul fundamental respectiv ar trebui să prevaleze în raport cu motivul acestui risc.

82. Rezultă că articolul 42 alineatul (2) din Directiva 2013/32 coroborat cu articolul 40 alineatele (2)-(4) și cu articolul 33 alineatul (2) litera (d) din această directivă trebuie interpretat în sensul că interzice stabilirea unor termene de decădere ca atare. Prin urmare, aceste termene ar trebui lăsate neaplicate. În litigiul principal, cererea ulterioară formulată de XY nu a fost însă respinsă în raport cu aceste termene, ci numai pentru motivul autorității de lucru judecat.

83. În temeiul a tot ceea ce precedă, trebuie să se răspundă la a doua întrebare preliminară că articolul 40 alineatul (3) din Directiva 2013/32 trebuie interpretat în sensul că nu impune o procedură specifică pentru examinarea pe fond a cererilor ulterioare, cu condiția ca procedura națională, inclusiv reluarea procedurii privind cererea anterioară de protecție, să fie conformă cu cerințele prevăzute în capitolul II din această directivă, aspect a cărui verificare în cadrul litigiului principal revine instanței de trimitere. În plus, articolul 42 alineatul (2) din directiva menționată coroborat cu articolul 40 alineatele (2)-(4) și cu articolul 33 alineatul (2) litera (d) din aceeași directivă trebuie interpretat în sensul că se opune stabilirii unor termene de decădere.

[21] Contribuția comună a delegațiilor germană, franceză și a Regatului Unit privind propunerile de directivă de stabilire a standardelor pentru primirea solicitanților de azil și a procedurilor de azil din 27 iunie 2011, 12168/11, ASILE 54. La punctul II.2 din această contribuție, delegațiile respective s-au arătat preocupate de problema cererilor ulterioare abuzive. În acest scop, ele susțin că Directiva 2013/32 trebuie să cuprindă dispoziții care să ofere „statelor membre mijloacele pentru a răspunde mai bine și mai rapid la abaterile de la procedură legate de cereri de reexaminare abuzive, de exemplu, permițând ca solicitanților de azil să li se stabilească un termen pentru prezentarea de noi elemente”.

[22] A se vedea în acest sens considerentul (3) al Directivei 2013/32.

D. Cu privire la interpretarea articolului 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32 (a treia întrebare preliminară)

84. Având în vedere răspunsul pe care îl propunem la a doua întrebare preliminară, considerăm că nu este necesar să se răspundă la a treia întrebare preliminară.

85. Astfel, această din urmă întrebare este adresată în ipoteza în care, din răspunsul la a doua întrebare, ar rezulta că *reluarea* prevăzută în dreptul austriac nu îndeplinește cerințele care decurg din Directiva 2013/32, așa încât ar trebui ca toate cererile ulterioare depuse în Austria să fie examinate în cadrul unei *noi proceduri* administrative. Or, după cum am arătat, sub rezerva verificării de către instanța de trimitere, o *reluare* este posibilă și, în consecință, apreciem că nu trebuie să se răspundă în acest sens la a doua întrebare preliminară [23].

86. Prin urmare, numai în cazul în care instanța de trimitere nu ar confirma ipoteza noastră referitoare la dreptul austriac cu privire la acest aspect sau în cazul în care Curtea nu ar subscrie la interpretarea noastră referitoare la Directiva 2013/32, vom răspunde la a treia întrebare preliminară.

87. Prin intermediul acestei întrebări, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă, în cazul în care, din culpa sa, solicitantul de azil nu a prezentat deja în cursul procedurii anterioare de azil argumentele referitoare la motivele noi invocate, autoritatea publică poate respinge examinarea pe fond a unei cereri ulterioare în temeiul unei norme naționale care stabilește un principiu general aplicabil în cadrul procedurii administrative, deși, în lipsa adoptării unor dispoziții speciale, statul membru nu a transpus corespunzător dispozițiile prevăzute la articolul 40 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/32 și, ca urmare a acestei împrejurări, nu a utilizat în mod expres posibilitatea care îi este conferită de articolul 40 alineatul (4) din această directivă, de a nu continua examinarea pe fond a cererii ulterioare.

88. Contextul în care se înscrie această chestiune, așa cum o înțelegem, este următorul: după cum am explicat în prezentele concluzii, articolul 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32 permite statelor membre să includă în dreptul lor național o dispoziție care prevede că cererea ulterioară este admisibilă numai în cazul în care solicitantul s-a aflat, independent de voința sa, în incapacitatea de a declara elementele și datele noi în sensul alineatelor (2) și (3) ale acestei dispoziții în cadrul procedurii anterioare.

89. În dreptul austriac, o asemenea condiție a lipsei unei culpe este prevăzută la articolul 69 alineatul (1) punctul 2 din AVG. Această dispoziție nu s-ar aplica totuși unei noi proceduri administrative, întrucât nu se aplică decât reluării unor proceduri deja încheiate cu pronunțarea unei decizii definitive.

90. Pornind de la ipoteza expusă la punctul 85 din prezentele concluzii, potrivit căreia o cerere ulterioară care se întemeiază pe „nova reperta” trebuie examinată în cadrul unei noi proceduri administrative, instanța de trimitere ridică problema imposibilității de a controla existența unei culpe în cadrul unei asemenea proceduri noi. Astfel, o imposibilitate de acest tip ar avea drept consecință faptul că o cerere ulterioară, precum cea în discuție în litigiul principal, ar trebui de asemenea să fie considerată admisibilă și să facă obiectul unei examinări pe fond atunci când solicitantul a comis o greșeală prin faptul că nu a invocat în cadrul procedurii anterioare

[23] Apreciem, desigur, că articolul 42 alineatul (2) coroborat cu articolul 40 alineatele (2)-(4) și cu articolul 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32 se opune termenelor de decădere prevăzute în dreptul austriac. Totuși, astfel cum am indicat la punctul 82 din prezentele concluzii, se poate asigura conformitatea dreptului austriac cu Directiva 2013/32, lăsând neaplicate aceste termene.

elementele sau datele noi prezentate. În litigiul principal, instanța de trimitere pare astfel să aprecieze că XY a greșit atunci când a omis să invoce orientarea sa sexuală în cursul procedurii privind prima sa cerere de protecție internațională.

91. În acest context, instanța de trimitere dorește să afle dacă ar fi posibil să se ia în considerare și controlul existenței unei culpe în examinarea admisibilității cererilor ulterioare întemeiate pe „nova reperta” în cadrul unei noi proceduri administrative.

92. În opinia noastră, este necesar, sub rezerva verificării de către instanța de trimitere, să se răspundă negativ la această întrebare.

93. Astfel, *în primul rând*, considerăm că articolul 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32 trebuie interpretat ca o dispoziție *facultativă*, astfel încât trebuie să fie transpusă în dreptul național pentru a putea aplica condiția lipsei unei culpe prevăzută de dispoziția menționată.

94. Prin urmare, nu suntem de acord cu interpretarea propusă de guvernul neerlandez cu privire la acest aspect. Guvernul respectiv arată că elementul lipsei unei culpe prevăzut la articolul 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32 constituie o condiție inerentă expresiei „elemente sau date noi” în sensul articolului 40 alineatele (2) și (3) din această directivă, astfel încât statele membre ar putea decide ca cererea să fie examinată în continuare *numai* în cazul în care solicitantul respectiv s-a aflat, independent de voința sa, în incapacitatea de a declara aceste elemente sau date în cadrul procedurii anterioare. Potrivit guvernului amintit, articolul 40 alineatul (4) din directiva menționată nu ar fi decât o clarificare a acestui punct, iar o transpunere a alineatului respectiv nu ar fi, așadar, necesară pentru a aplica o condiție de lipsă a culpei. În susținerea poziției sale, guvernul neerlandez a invocat mai multe argumente întemeiate în esență, pe de o parte, pe articolul 40 alineatul (4) menționat și, pe de altă parte, pe obligația solicitantului de a coopera cu autoritățile competente.

95. În opinia noastră, aceste argumente nu pot fi primite.

96. Într-adevăr, în ceea ce privește, mai întâi, articolul 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32, constatăm că, deși este cert că există o divergență între diferitele versiuni lingvistice ale acestei dispoziții, marea majoritate a versiunilor respective sunt însă în sensul unei dispoziții facultative.

97. Astfel, marea majoritate a versiunilor lingvistice, și anume 20 de versiuni, inclusiv versiunea în limba franceză [24], prevăd în mod clar și neechivoc o dispoziție facultativă. Astfel, versiunea în limba franceză prevede că statele membre „peuvent prévoir” o condiție de lipsă a culpei solicitantului, ceea ce indică în mod clar că este vorba despre o *posibilitate*.

98. În acest context, numai versiunea în limba cehă a articolului 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32 are un conținut contrar, întrucât, în această versiune, articolul menționat prevede în esență că statele membre pot decide ca cererea să fie examinată în continuare *numai* în cazul în

[24] Este vorba despre toate versiunile lingvistice, cu excepția versiunilor în limbile bulgară, cehă și italiană.

care solicitantul respectiv nu a comis o greșeală [25]. Două versiuni lingvistice sunt, la rândul lor, ambigue, în măsura în care pot fi interpretate fie ca versiunea în limba franceză, fie ca versiunea în limba cehă [26].

99. În opinia noastră, chiar presupunând că versiunea în limba cehă a articolului 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32 nu este o simplă eroare de traducere, așa încât o interpretare pur literală întemeiată pe (toate) celelalte versiuni lingvistice ale acestei dispoziții nu poate fi, în sine, definitivă, o interpretare întemeiată pe alte elemente de interpretare [27] nu confirmă, în niciun caz, interpretarea propusă de guvernul neerlandez.

100. Astfel, trebuie să se constate că lucrările pregătitoare ale articolului 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32 par să indice că legiuitorul Uniunii a intenționat efectiv să facă din această dispoziție o posibilitate [28].

101. Faptul că Directiva 2013/32 urmărește un obiectiv general al celerității [29] și că examinarea admisibilității prevăzută la articolul 33 alineatul (2) coroborat cu articolul 40 alineatele (2)-(4) din Directiva 2013/32 are în vedere atenuarea obligației statului membru de examinare a unei cereri ulterioare pe fond [30] nu poate conduce la un rezultat contrar.

102. De asemenea, trebuie înlăturate argumentele întemeiate pe obligația solicitantului de a coopera cu autoritățile competente. Aceste argumente sunt întemeiate mai precis pe faptul că solicitantul, în temeiul articolului 13 alineatul (2) din Directiva 2013/32, este supus unei obligații de cooperare cu autoritățile competente în vederea stabilirii elementelor prevăzute la articolul 4 alineatul (2) din Directiva 2011/95, inclusiv a motivelor care justifică cererea de protecție internațională.

[25] Această dispoziție prevede în limba cehă: „Členské státy mohou rozhodnout o dalším posuzování žádosti, pouze pokud dotyčný žadatel nemohl v předchozím řízení bez vlastního zavinění uvést skutečnosti uvedené v odstavcích 2 a 3 tohoto článku […]”

[26] Este vorba despre versiunile în limba bulgară („Държавите-членки могат да предвидят разглеждането на молбата да продължи само при условие че съответният кандидат не е имал възможност, без да има вина за това, да представи ситуациите, изложени в параграфи 2 и 3 от настоящия член, в предходната процедура […]”) și în limba italiană („Gli Stati membri possono stabilire che la domanda sia sottoposta a ulteriore esame solo se il richiedente, senza alcuna colpa, non è riuscito a far valere, nel procedimento precedente, la situazione esposta nei paragrafi 2 e 3 del presente articolo, in particolare esercitando […]”).

[27] Potrivit unei jurisprudențe constante, formularea utilizată în una dintre versiunile lingvistice ale unei dispoziții de drept al Uniunii nu poate să fie singurul temei pentru interpretarea acestei dispoziții sau să i se atribuie, în această privință, un caracter prioritar în raport cu celelalte versiuni lingvistice. O asemenea abordare ar fi, într-adevăr, incompatibilă cu cerința de aplicare uniformă a dreptului Uniunii [a se vedea Hotărârea din 26 aprilie 2012, DR și TV2 Danmark (C-510/10, EU:C:2012:244, punctul 44 și jurisprudența citată)]. În caz de neconcordanță între variantele lingvistice ale unui text de drept al Uniunii, dispoziția în cauză trebuie să fie interpretată în funcție de contextul și de finalitatea reglementării din care face parte [a se vedea Hotărârea din 26 aprilie 2012, DR și TV2 Danmark (C-510/10, EU:C:2012:244, punctul 45 și jurisprudența citată)].

[28] Astfel, în propunerea inițială a Directivei 2013/32, articolul 35 alineatul (6), care corespunde articolului 40 alineatul (4) în versiunea adoptată, era într-adevăr formulat în sensul propus de guvernul neerlandez [Propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului din 21 octombrie 2009 privind standardele minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare și retragere a protecției internaționale, COM(2009) 554 final]. În cadrul negocierii Directivei 2013/32, Parlamentul a propus totuși eliminarea în totalitate a acestei dispoziții, pentru motivul că „[s]tatele membre nu ar trebui să refuze în mod sistematic examinarea unei cereri ulterioare pe motiv că solicitantul ar fi putut prezenta elemente sau fapte noi în cadrul procedurii anterioare sau în cadrul recursului său. Această tratare automată ar putea duce la încălcarea principiului nereturnării” [a se vedea justificarea amendamentului 88 din Raportul Parlamentului din 24 martie 2011 referitor la Propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind standardele minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare și retragere a protecției internaționale (A7-0085/2011)]. Ulterior, în poziția sa comună, Consiliul a modificat textul inițial al articolului 40 alineatul (4), înlocuindu-l cu versiunea care a fost în cele din urmă adoptată [Poziția (UE) nr. 7/2013 în primă lectură a Consiliului în vederea adoptării unei directive a Parlamentului European și a Consiliului privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale, adoptată la 6 iunie 2013 (JO 2013, C 179 E, p. 27)]. După cunoștințele noastre, din lucrările pregătitoare nu reiese nicio explicație specifică referitoare la această modificare. Totuși, având în vedere preocupările exprimate de Parlament în legătură cu principiul nereturnării, pare rezonabil să se deducă faptul că tocmai acest motiv a justificat modificarea textului articolului 40 alineatul (4), cu care Comisia și Parlamentul au fost apoi de acord.

[29] A se vedea în această privință Hotărârea din 4 octombrie 2018, Ahmedbekova (C-652/16, EU:C:2018:801, punctul 100).

[30] A se vedea în acest sens Hotărârea din 19 martie 2020, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa) (C-564/18, EU:C:2020:218, punctul 29 și jurisprudența citată).

103. În această privință, nu se poate susține că obligația respectivă ar fi lipsită de sens în ipoteza în care orice element care nu a fost invocat în cadrul primei cereri de protecție internațională – indiferent dacă acest lucru s-a întâmplat sau nu din culpa solicitantului – ar conduce la examinarea în continuare a cererii ulterioare. Pe lângă faptul că o asemenea interpretare ar aduce atingere posibilității pe care articolul 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32 o conferă statelor membre, nu este, în niciun caz, adevărat că obligația de cooperare ar fi lipsită de sens, cu excepția cazului în care se aplică o condiție de lipsă a culpei. Astfel, Directiva 2011/95 și Directiva 2013/32 prevăd în mod explicit mai multe consecințe pe care statele membre le pot deduce din nerespectarea acestei obligații [31], iar de aici nu reiese totuși o obligație a statelor membre de a declara inadmisibilă cererea ulterioară.

104. Din ansamblul considerațiilor care precedă rezultă că articolul 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32 trebuie interpretat ca fiind o dispoziție *facultativă*, astfel încât trebuie să fie transpusă în dreptul național pentru a putea aplica o condiție de lipsă a unei culpe care este prevăzută de dispoziția respectivă.

105. În această privință, se pare, *în al doilea rând*, că, în ceea ce privește noile proceduri administrative, condiția referitoare la lipsa unei culpe prevăzută la articolul 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32 nu a fost transpusă în dreptul austriac într-un mod care să respecte cerințele dreptului Uniunii.

106. Într-adevăr, potrivit unei jurisprudențe constante, deși transpunerea unei directive nu impune în mod necesar adoptarea unor noi dispoziții naționale, este totuși indispensabil ca dreptul național în cauză să garanteze efectiv deplina aplicare a directivei menționate, ca situația juridică ce decurge din acest drept să fie suficient de precisă și de clară și ca beneficiarii să fie în măsură să își cunoască pe deplin drepturile [32]. Astfel, dispozițiile unei directive trebuie să fie puse în aplicare cu o forță obligatorie incontestabilă, cu specificitatea, cu precizia și cu claritatea necesare, pentru îndeplinirea cerinței securității juridice [33].

107. În această privință și sub rezerva verificării de către instanța de trimitere, apreciem că articolul 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32 nu a fost transpus în dreptul austriac într-un mod conform cu aceste cerințe în ceea ce privește noile proceduri administrative. Astfel, din articolul 69 alineatul (1) punctul 2 din AVG nu reiese că condiția privind lipsa unei culpe pe care o conține se aplică și examinării admisibilității cererilor ulterioare în alte proceduri specifice decât reluarea unei prime proceduri încheiate cu pronunțarea unei decizii definitive.

108. *În al treilea rând* și, mai ales, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, este exclusă aplicarea în detrimentul unui individ a unei dispoziții a cărei transpunere completă în dreptul național nu a fost efectuată [34]. Or, asemenea instanței de trimitere, considerăm că tocmai aceasta ar fi consecința unei interpretări potrivit căreia condiția lipsei unei culpe prevăzută la articolul 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32 ar fi aplicată în cadrul unei noi proceduri administrative, chiar dacă dreptul național nu ar prevedea această posibilitate.

[31] Astfel, observăm, pe de o parte, că, în conformitate cu articolul 28 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2013/32, statele membre pot prezuma că solicitantul și-a retras implicit cererea de protecție internațională sau a renunțat implicit la aceasta, atunci când se stabilește că solicitantul nu a dat curs cererilor de a furniza informații esențiale pentru cererea sa de azil în conformitate cu articolul 4 din Directiva 2011/95. Pe de altă parte, în temeiul articolului 4 alineatul (3) din această din urmă directivă, faptul că anumite elemente nu au fost invocate anterior poate fi, în opinia noastră, luat în considerare la evaluarea individuală a cererii de protecție internațională.

[32] A se vedea Hotărârea din 23 martie 1995, Comisia/Grecia (C-365/93, EU:C:1995:76, punctul 9 și jurisprudența citată).

[33] A se vedea Hotărârea din 11 septembrie 2014, Comisia/Portugalia (C-277/13, EU:C:2014:2208, punctul 43 și jurisprudența citată).

[34] A se vedea printre altele Hotărârea din 24 iunie 2019, Popławski (C-573/17, EU:C:2019:530, punctul 65 și jurisprudența citată).

109. Contrar celor susținute de guvernul german, faptul că elementul de culpă prevăzut la articolul 69 alineatul (1) punctul 2 din AVG consacră un principiu general aplicabil în cadrul procedurii administrative austriece, în măsura în care exprimă un aspect al principiului autorității de lucru judecat, nu poate conduce la un rezultat contrar. Astfel, trebuie să se constate că articolul 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32 reglementează acest principiu în cadrul cererilor ulterioare, întrucât, din dispoziția menționată coroborată cu alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol 40, rezultă că, atunci când este vorba despre elemente sau date noi deja existente la momentul primei proceduri și care, din cauza unei greșeli imputabile solicitantului, nu au fost invocate în cursul acesteia, principiul autorității de lucru judecat nu acoperă astfel de elemente sau de date noi decât dacă dreptul național prevede acest aspect.

110. În temeiul celor ce precedă, articolul 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32 trebuie interpretat în sensul că condiția lipsei unei culpe pe care o prevede nu poate fi aplicată în cadrul unei proceduri administrative, cu excepția situației în care această condiție este prevăzută în dreptul național într-un mod explicit și care îndeplinește cerințele securității juridice, ceea ce pare, sub rezerva verificării de către instanța de trimitere, să nu se întâmple într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal.

V. Concluzie

111. Având în vedere considerațiile care precedă, propunem Curții să răspundă la întrebările preliminare adresate de Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă, Austria) după cum urmează:

1) Expresiile „elemente sau date noi” care „au apărut sau au fost prezentate de către solicitant”, cuprinse la articolul 40 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale, trebuie interpretate în sensul că includ și elemente sau date deja existente înainte de încheierea definitivă a procedurii având ca obiect o cerere anterioară de protecție internațională, dar care nu au fost invocate de solicitant în cadrul acesteia.

2) Articolul 40 alineatul (3) din Directiva 2013/32 trebuie interpretat în sensul că examinarea pe fond a unei cereri ulterioare nu impune o procedură specifică, cu condiția ca procedura națională să fie conformă cu cerințele prevăzute în capitolul II din această directivă. Articolul 42 alineatul (2) din directiva menționată coroborat cu articolul 40 alineatele (2)-(4) și cu articolul 33 alineatul (2) litera (d) din aceeași directivă trebuie interpretat în sensul că interzice stabilirea unor termene de decădere ca atare.

3) Articolul 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32 trebuie interpretat în sensul că condiția lipsei unei culpe pe care o prevede nu poate fi aplicată în cadrul unei proceduri administrative, cu excepția cazului în care această condiție este prevăzută în dreptul național într-un mod explicit și care îndeplinește cerințele securității juridice. Revine instanței de trimitere sarcina de a verifica dacă aceasta este situația în speță.